

cut

ΔΑΝΑΗ ΣΤΡΑΤΟΥ CUT - 7 ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

DANAE STRATOU CUT - 7 DIVIDING LINES

ΔΑΝΑΗ ΣΤΡΑΤΟΥ CUT - 7 ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ DANAË STRATOU CUT - 7 DIVIDING LINES

Το έργο είναι αφιερωμένο στον συνταξιδιώτη της ζωής μου και βασικό συνεργάτη μου σε αυτό το project, Γιάννη Βαρουφάκη.

This project is dedicated to my partner and co-traveller in life, and in this work, Yanis Varoufakis.

Ρήγματα στον διεθνή χώρο

Οι διαχωριστικές γραμμές αλλάζουν. Αποκτούν ρόλους που οι προκάτοχοί τους δεν θα μπορούσαν ποτέ να διανοηθούν. Παλιότερα, τα τείχη και οι οχυρώσεις απλώς αποθάρρυναν τους εχθρούς και αποτύπωναν τα ίχνη των αυτοκρατοριών στη γη. Σήμερα, ιδίως μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ένα νέο είδος διαχωρισμού κυριαρχεί.

Πριν ανακαλυφθεί το «αυτόνομο» άτομο, η αρχαία πόλη ονειρευόταν την κατεδάφιση των τειχών της ή, τουλάχιστον, ήλπιζε ότι δεν θα χρειαστεί να κρατήσει τις πύλες τους κλειστές. Μόνο σε περιόδους κρίσης ή παρακμής διέταζε το κλείσιμο τους. Ο Αδριανός και οι Κινέζοι Αυτοκράτορες έχτισαν μεν τείχη κραταιά, όμως ποτέ με την πρόθεση να στεγανοποιήσουν την επικράτειά τους. Τα ξακουστά τους τείχη απλώς συμβόλιζαν τα όρια που έβαζαν οι ίδιοι στις Αυτοκρατορίες τους και λειτουργούσαν ως συστήματα έγκαιρης προειδοποίησης για επερχόμενους κινδύνους.

Η Εποχή του Ορθολογισμού και της Ελευθερίας γέννησε τείχη, φράκτες και οχυρωματικά έργα που, πέραν του προφανούς τους στόχου, απέκτησαν πληθώρα νέων, συχνά απόκρυφων, ρόλων: απελευθέρωσαν το άτομο από τον φόβο του «άλλου», υποκατέστησαν την αγάπη για τον γείτονα με «καλές» μάντρες, «εξημέρωσαν» τα θύματα της αποικιοκρατίας, σημάδεψαν τα όρια του κράτους-έθνους, έδωξαν τον

«ξένο», έκλεισαν σε ιδρύματα τον «διαφορετικό». Όμως, μετά το 1945, οι διαχωρισμοί μεταλλάχθηκαν, γεννώντας ένα νέο είδος διαχωριστικής γραμμής, μοχθηρό, αδιαπέραστο, με αδυσώπητες επεκτατικές τάσεις.

Ξεκίνησε με το *Σιδηρούν Παραπέτασμα* στην Ευρώπη και γρήγορα υπερπήδησε την Ανατολική Μεσόγειο για να φτάσει στην Παλαιστίνη, προτού αφήσει το ανηλεές ίχνος της στο Κασμίρ. Λίγο αργότερα, αναδύθηκε με επιβλητική απανθρωπιά στην Χερσόνησο της Κορέας, πριν επιστρέψει στην Ευρώπη για να διχάσει το Βερολίνο. Όταν στο Μπέλφαστ ξέσπασαν οι συγκρούσεις, ήταν εκεί για να διανθίσει την υποβόσκουσα ένταση με τα κατ' ευφημισμόν ονομαζόμενα *Τείχη της Ειρήνης*. Όταν η Κύπρος εξερράγη, ήταν πάλι εκεί, μετατρέποντας μια απλή *Πράσινη Γραμμή* σε αδιαπέραστο τείχος. Πιο πρόσφατα, λυμάνθηκε την καταρρέουσα Γιουγκοσλαβία, διαπερνώντας κοινότητες που μέχρι τότε ήταν ενωμένες. Πιο νότια, στο Κέρας της Αφρικής, απέσπασε δολοφονικές γκρίζες ζώνες από τα τραχιά υψίπεδα μεταξύ Ερυθραίας και Αιθιοπίας. Πίσω στην Γη της Ευαγγελίας, ελίχθηκε και σύρθηκε σαν φίδι, φτιαγμένο από ψηλόλιγνεςτσιμεντόπλακες, δημιουργώντας το απόλυτο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Αυτή την στιγμή, ξεδιπλώνεται με θρασύτητα χιλιάδων χιλιομέτρων στο υπογάστριο της υπερδύναμης, ενώνοντας τους δύο μεγαλύτερους ωκεανούς σε μια προσπάθεια να ανακόψει την ανθρώπινη ισπανόφωνη παλίρροια που αργά-αργά εισβάλλει στην νέα Γη της Επαγγελίας.

Το νέο είδος διαχωριστικής γραμμής, το οποίο παγκοσμιοποιείται γοργά, έχει τις ρίζες του στην καλοήγη έννοια του ελεύθερου ατόμου και του κυρίαρχου κράτους-έθνους: στην ιδέα «καλώς ορισμένων» χώρων μεταξύ των «τειχών» που αποκλείουν τους «άλλους». Η κυρίαρχη έννοια της ελευθερίας μας στηρίχθηκε, έμμεσα, στον εποικισμό ξένων γαιών και ανθρώπων ενώ η κοσμοπολίτικη κοινωνία μας θεμελιώθηκε στις διαχωριστικές γραμμές που παραμορφώνουν το πρόσωπο της γης μακριά από εμάς.

Δεν πέρασε πολλές καιρός από τότε που η *Παγκοσμιοποίηση* διαφημιζόταν ως η διαδικασία που θα αναιρέσει όλα τα σύνορα και τους διαχωρισμούς. Δεν το έκανε. Αντίθετα, την ώρα που απελευθερώνονται τα εμπορεύματα και οι μεταβιβάσεις κεφαλαίων, τα τείχη μεταξύ των ανθρώπων γίνονται όλο και λιγότερο πορώδη, ψηλότερα, απειλητικά. Συχνά ρίχνουμε το φταίξιμο στον Αλλάχ και τον Θεό. Όμως, στην πραγματικότητα, δεν είναι κι αυτοί παρά εξιλαστήρια θύματα κοσμικών δυνάμεων που δεν θα τους επέτρεπαν, έτσι κι αλλιώς, να καταπιαστούν με την αδύνατη αποστολή σχεδιασμού «δικαιων» διαχωρισμών μεταξύ των πιστών τους. Εδώ έγκειται το Μέγα Παράδοξο: Όσο περισσότερους λόγους, και δυνατότητες, αποκτούμε για να καταργήσουμε τις διαχωριστικές γραμμές, τόσο πιο αδύναμοι γίνονται εκείνοι που πασχίζουν να τις κατεδαφίσουν. Οι βαθιοί διαχωρισμοί, περιπολούμενοι από ανελέητους φρουρούς, φαίνεται να είναι ο φόρος τιμής που αποτρέπει τη κοινωνία της αγοράς στον μισανθρωπισμό.

Όμως η ελπίδα δεν υποχωρεί. Ο Γέιτς μας έμαθε ότι ο κανείς ανθρωπισμός δεν είναι αυθεντικός αν πρώτα δεν περάσει μέσα από την αυτο-αναίρεσή του. Υπό αυτή την έννοια, το να ερχόμαστε πρόσωπο-με-πρόσωπο με τις αποκρουστικότερες διαχωριστικές γραμμές του πλανήτη μας δίνει περισσότερο κουράγιο να συναισθανόμαστε την ανάγκη ενός κόσμου στον οποίο κληρονομούμε λιγότερους από τους ρόλους που μας καθορίζουν και επιλέγουμε περισσότερους από τους συντρόφους μας. Ούτε η πολιτική ούτε η θεωρία δεν βοηθούν να βιώσουμε αυτή την αντιπαράθεση. Οι εικαστικές τέχνες μπορούν ίσως να μας συνδράμουν.

Το έργο *CUT - 7 Dividing Lines* επιβάλλει την αισθητική μιας τέτοιας αντιπαράθεσης στις αισθήσεις του θεατή. Αναφέρεται στις ανθρώπινες αλληλεπιδράσεις που εκτυλίσσονται στο χώρο πάνω, μεταξύ και εκατέρωθεν των διαχωριστικών γραμμών. Οι εικόνες μεταδίδουν την απαραίτητη δυνατότητα του ανθρώπου να χτίζει μια φυσιολογική ζωή πάνω στις άσχημες γραμμές που αμαυρίζουν το Μπέλφαστ, την Λευκωσία, την Μιτροβίτσα, τις βουνοκορφές του Κασμίρ, την κόκκινη σκόνη του Μπάντμε, την ακρογιαλιά της Τιχουάνα. Οι δεκατέσσερις αντικριστές διαφάνειες δημιουργούν μια νέα «νεκρή ζώνη» την οποία ο θεατής διασχίζει, ακολουθώντας νοητά το μήκος και το πλάτος του νέου παγκοσμιοποιούμενου είδους διαχωριστικών γραμμών και, έτσι, συνεισφέρει στην επούλωση των ρωγμών που αυτό αφήνει πίσω του.

Ο Όσκαρ Γουάιλντ γνώριζε πως τα όμορφα πράγματα είναι εκείνα που δεν μας αφορούν. Αν όμως είναι όμορφα, μας αφορούν! Η εγκατάσταση χρησιμοποιεί την αισθητική ως ένα αναλυτικό όπλο από εκείνα που κανείς θεωρητικός δεν μπορεί να επιστρατεύσει. Μας εκθέτει σε εικόνες που, φαινομενικά, αφορούν τόσο λίγους από εμάς. Φιλοδοξία της είναι να μας κάνει να πετάξουμε την μάσκα της αυτεπάρκειας: να ανακαλύψουμε ξανά, μέσω της αντιπαραβολής των δύο μερών κάθε διαχωρισμού, κάτι πραγματικό και αυθεντικό για την δική μας «φύση».

Η φευγαλέα ματιά των νομάδων του Κασμίρ, η αξιοπρεπέστατη ηλικιωμένη κυρία της Μιτροβίτσα την ώρα που ανεβαίνει τα απότομα σκαλιά, η σχεδόν άυλη ανάδυση του κοριτσιού με το κόκκινο παλτό στα ίδια σκαλιά, οι λουόμενοι της Τιχουάνα, ο αιχμηρός συμβολισμός των τοιχογραφιών της Ιρλανδικής σύρραξης, η απύουσα ανθρωπότητα που υπογραμμίζει η κόκκινη σκόνη του Μπάντμε, η ζωγραφιά του κοριτσιού από την Παλαιστίνη που, με την βοήθεια μπαλονιών, ζωντανεύει θρυμματισμένα όνειρα, τα δύο αγόρια που παίζουν ποδόσφαιρο στην Πράσινη Γραμμή της Λευκωσίας. Το έργο λειτουργεί ως υπενθύμιση της σπανιότητας του αυθεντικού στις δικές μας διασπασμένες ζωές, όπου καθημερινά αγοράζουμε αυτά που θέλουμε, θέλουμε αυτά που αγοράζουμε (για λίγο), και συνθλιβόμαστε υπό το βάρος των συμβόλων μιας ψευδούς ισχύος.

Η εγκατάσταση *CUT - 7 Dividing Lines* λειτουργεί αναδεικνύοντας τις διαχωριστικές γραμμές των δικών μας «ενοποιημένων» ζώων αλλά και

την ενότητα της ανθρώπινης εμπειρίας εκατέρωθεν των στεγνότερων διαχωριστικών γραμμών του πλανήτη μας. Με αυτό τον τρόπο, σχολιάζει ειρωνικά, αλλά και ελπιδοφόρα, τον παγκοσμιοποιούμενο κόσμο μας και τις θαυμάσιες αντιφάσεις του.

Γιάνης Βαρουφάκης

Καθηγητής, Τμήμα Οικονομικών Επιστημών, Πανεπιστήμιο Αθηνών

Faultlines in International Space

Dividing lines are not what they used to be. Fences and walls have taken on new roles that their predecessors would hardly recognise. In times past they simply fended off the enemy, and lightly imprinted the Empires' footprint on the land. Following WW2, a new species of division was born.

Before the discovery of the autonomous individual, the ancient polis constantly dreamt of demolishing its walls or, at least, of never having to keep its gates closed. Only at times of crisis or degeneracy were the gates ordered shut. Hadrian and the Chinese Emperors built great walls, but never with the intention of freezing human movement. They were mere symbols of their Empires' self-imposed limits and a form of early warning system.

In the Era of Reason and Liberty, modernity spawned fences, walls and fortifications fit for an exciting variety of new roles: they liberated the individual from the tyranny of the 'other', replaced love for one's neighbour with 'good' fences, pacified the colonised, marked the nation-state's territory, imprisoned the alien, and institutionalised the weird. After 1945, however, a *new species of division* evolved, with a persona more sinister than ever before, spreading like a bushfire from continent to continent; each time with added ferocity, as if in order to make amends for the crumbling European Empires.

It started with Europe's *Iron Curtain* and then leapt across the Eastern Mediterranean to reach Palestine, before ruthlessly making its mark in Kashmir. Soon after, it emerged with imposing cruelty on the Korean Peninsula, before returning to Europe to bifurcate Berlin. When the *Troubles* broke out in Belfast, it was there to embellish the pre-existing discontent with euphemistically called *Peace Walls*. When Cyprus erupted, it was there too, turning a soft, colonial *Green Line* into an impenetrable barrier. More recently, it preyed on the disintegrating Yugoslavia, standing tall in the midst of hitherto unified communities. Further to the south, in Africa's Horn, it claimed murderous grey zones from the rugged tablelands between Ethiopia and Eritrea. Back, in the Promised Land, it dipped and it weaved with concrete-slab breathlessness, carving out the world's ultimate concentration camp. Currently, it is unfolding audaciously along the thousands of kilometres that form

the superpower's underbelly, a border-fence that joins the earth's two greatest oceans in a bid to stem the Spanish-speaking human tide that strives to break into today's Promised Land.

The *new species of division*, that keeps globalising at breathtaking pace, has its roots in the benign notion of a free individual and a sovereign nation-state: in the idea of 'well-defined' spaces within the 'walls' that keep 'others' out. Our newfangled concept of freedom was contingent on the colonisation of 'alien' others, while our splendid cosmopolitanism was bought at the price of parochial divides that mindlessly disfigure the Earth's face.

Not too long ago, *Globalisation* was being heralded as the process to dismantle all borders. It has not. Instead, as trade and capital are liberated from border controls, the fences and dividing lines that separate people keep getting less porous, taller, more intimidating. Allah and God are often blamed but, in truth, they are just scapegoats for purely secular forces that would never even allow the competing gods the impossible task of drawing 'just' borders between their people. Therein lies the Great Paradox: The more we develop reasons to, and means for, dismantling the dividing lines the less powerful the forces who are working for their dismantling. Deep divisions, patrolled by merciless guards, seem to be the homage that our enterprise culture pays to misanthropy.

Yet hope's candle is burning brightly. Yeats taught us that no humanism can be authentic which has not passed through its own negation. In this sense, to confront the planet's ugliest dividing lines is to confront the negation of our urge to be free in a world in which we are born into fewer of the roles that come to define us, and choose more of our partners and projects. This confrontation cannot, alas, be effected by either politicians or theorists. It is best experienced through the visual arts.

CUT – 7 Dividing Lines forces precisely this confrontational aesthetic upon the viewer's eye. It alludes to a series of human interactions unfolding in the space *on*, *between* and *beside* these lines. The images relay humanity's impeccable capacity to re-create normality along the time-honoured divisions that deface Belfast, Nikosia, Mitrovica, the mountain ranges of Kashmir, the red dust of Badme, the ocean beach of Tijuana. The fourteen, juxtaposed, transparencies fashion a new line, an imaginary *no man's land* which the viewer physically traverses, following mentally the breadth and length of the imperialistic new species of division, and in so doing negating it; healing the rift that the latter leaves in its wake.

Oscar Wilde knew that the only beautiful things are the things which do not concern us. But if they are beautiful, they *do* concern us! The installation uses the visual beauty as an analytical weapon that no theorist could muster. It exposes us to images that, seemingly, concern so few

of us in order to force us to throw away the mask of self-sufficiency; to re-discover in the contrast of each division's two sides something 'real' and authentic about *our* nature.

The fleeting glimpse of the nomads of Kashmir, the dignified old lady of Mitrovica as she is struggling up the steep stairs, the little girl's lofty ascent of the same steps, the bathers of Tijuana, the acute symbolism of the Irish conflict, the missing humanity underscored by the red dust of Badme's minefields, the spray-painted Palestinian girl whose balloons reflate a shattered dream, the Turkish-Cypriot boys playing football on the Green Line. The work functions as a reminder of the scarcity of authenticity in our own divided lives, in which we buy what we desire and desire what we buy, weighed down by the symbols of false power.

CUT – 7 Dividing Lines works by highlighting the unity of the human experience along the world's sharpest divisions and contrasts it against the background of the divisions in our 'unified' lives. In so doing, it comments wryly, but also hopefully, on a globalising world and its delicious contradictions.

Yanis Varoufakis

Professor, Department of Economics, University of Athens

CUT - 7 Διαχωριστικές Γραμμές

Μπορεί οι στρατοί και οι προκαταλήψεις να χωρίζουν τους ανθρώπους, αλλά οι άνθρωποι είναι ίδιοι και η ζωή τους πολύ κοντινή από τη μία και από την άλλη πλευρά της «γραμμής».
Όμως τα Τείχη συνεχώς υψώνονται και παγκοσμιοποιούνται σε μια εποχή που υποσχέθηκε να τα καταργήσει.

Επτά ζωντανές πληγές. Επτά σημεία στον πλανήτη όπου, πολιτικές, οικονομικές, εθνικιστικές ή θρησκευτικές εντάσεις δημιούργησαν, εδώ και καιρό, αδιαπέραστες διαχωριστικές γραμμές. Άλλοτε αυτές είναι φυσικά όρια και άλλοτε εντελώς τεχνητές. Κάποιες συμπίπτουν με κρατικά σύνορα, άλλες με ίχνη κάποιας «εκεχειρίας». Όλες τους βασίζονται σε εκκρεμότητες και διεκδικήσεις, παράγοντας ρευστότητα, θάνατο. Παντού όμως γύρω τους υπάρχει η επιθυμία για μια φυσιολογική ζωή...

Ταξίδεψα και στάθηκα στα σημεία αυτά της Γης καταγράφοντας φωτογραφικά τη μια και την άλλη πλευρά του διαχωρισμού. Ταξίδεψα αεροπορικώς, οδικώς, και με τα πόδια, καλύπτοντας 60.000 χιλιόμετρα. Τριγύρισα και μίλησα με τους ανθρώπους που ζουν σε αυτές τις γκρίζες ζώνες, στα «no man's lands». Από τις 15.000 φωτογραφίες που τράβηξα επέλεξα δεκατέσσερις (επτά ζευγάρια). Έστησα τη μία απέναντι στην άλλη δημιουργώντας μια οπτική διαδρομή. Η πορεία που δημιουργείται μέσα από αυτή την αντιπαράθεση εμπεριέχει την πρόθεση να επουλώσει· να λειτουργήσει ως γέφυρα· να συν-πληρώσει, μέσα από τη ματιά του νου του, το χάσμα.

Δανάη Στράτου

ΚΥΠΡΟΣ: ΠΡΑΣΙΝΗ ΓΡΑΜΜΗ
ΚΟΣΟΒΟ: ΒΟΡΕΙΑ-ΝΟΤΙΑ ΜΙΤΡΟΒΙΤΣΑ
Β. ΙΡΛΑΝΔΙΑ: ΜΠΕΛΦΑΣΤ
ΑΙΘΙΟΠΙΑ-ΕΡΥΘΡΑΙΑ: ΜΠΑΝΤΜΕ
ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: ΤΕΙΧΟΣ
ΙΝΔΙΚΟ-ΠΑΚΙΣΤΑΝΙΚΟ ΚΑΣΜΙΡ: ΓΡΑΜΜΗ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑΣ
ΜΕΞΙΚΟ-ΗΠΑ: ΣΥΝΟΡΑ

CYPRUS: GREEN LINE
KOSOVO: NORTH-SOUTH MITROVICA
N. IRELAND: BELFAST
ETHIOPIA-ERITREA: BADME
WEST BANK, PALESTINE: WALL
INDIAN-PAKISTANI ADMINISTERED KASHMIR: LINE OF CONTROL
MEXICO-USA: BORDER FENCE

CUT - 7 DIVIDING LINES

War and prejudice may divide people, but people are the same; and their lives similar on both sides of the dividing line.
And yet, the Cut keeps deepening as the Walls keep rising, and globalising, in an era that promised to erase them.

Seven open wounds. Seven lines on the planet where political, economic, nationalist or religious tension has long ago shaped impenetrable divisions. Some constitute natural landmarks that humans have appropriated as dividers; others are utterly artificial. A few coincide with ill-defined state borders, usually ceasefire lines. All of them are founded on unresolved issues and relentless claims. They procure fluidity, uncertainty, death. Around them, however, the desire abounds for a normal life...

I travelled and stood in those places, capturing on photographic stills the two sides of each division. I flew, drove and walked for 60,000 kms. I wandered and talked to the people who live in these grey zones, in the 'no man's lands'. From the resulting 15,000 photographs I chose 14 (7 pairs). I set them up, each opposite its pair, creating in this manner a visual walkway; a path through these binary oppositions which tracks the aspiration to heal; to bridge; to let the mind's eye fill in the chasm.

Danae Stratou

1. Πράσινη Γραμμή, Λευκωσία [13.01.2006 / H 11:54' / N35102980-E33211772]

Πράσινη Γραμμή, κοιτώντας προς την κατεχόμενη Λευκωσία: Συρματοπλέγμα, σκοπιά των Ηνωμένων Εθνών, ποδοσφαιρικό τέρμα, συστοιχία διόροφων σπιτιών στην κατεχόμενη Λευκωσία απέναντι. Η Πράσινη Γραμμή στριφογυρίζει μέσα στην διαιρεμένη πρωτεύουσα, δημιουργώντας μια στενή ζώνη απειλητικής γαλήνης που έχει από το 1974 να ταραχθεί από την ανθρώπινη καθημερινότητα. Στο εσωτερικό της, καταστήματα υπό κατάρρευση, εγκαταλελειμμένα σπίτια, σταματημένα ρολόγια, χορταριασμένοι δρόμοι, πεζοδρόμια καταπονημένα από το πέρασμα του χρόνου. Σε καθ' ένα από τα δύο της όρια, στρατιώτες, φρουρές, απαγορευτικά σήματα.

Μόλις πάνω από την Πράσινη Γραμμή, μέσα στην κατεχόμενη Λευκωσία: Ένα χτύπημα πέναλτυ, η υπερπροσπάθεια του νεαρού τερματοφύλακα, κίνηση σε ένα τοπίο που εδώ και δεκαετίες βρίσκεται εν στάσει. Παιδιά τουρκοκυπρίων παίζουν ποδόσφαιρο στην Πράσινη Γραμμή. Τυχαία όαση εν μέσω μιας ολόκληρης εποχής που επέβαλε την αδυσώπητη αγωνία, την πεισματώδη προκατάληψη, το μίσος, την θλίψη. Αθωότητα προβεβλημένη πάνω σε περιβάλλον ενοχών.

1. Green Line, Nicosia, Cyprus [13.01.2006 / H 11:54' / N35102980-E33211772]

Standing on the edge of the Green Line and looking beyond, toward occupied Nicosia: Barbed wire, a UN watchtower, a football goalpost, a row of houses in the occupied part of Nicosia. The Green Line meanders through the divided capital city, forming a narrow zone of sinister tranquility, undisturbed by human normality since 1974. Within it, derelict shops, abandoned homes, still clocks, overgrown streets, pavements broken by time's passage. On each of its edges, soldiers, sentry points, 'no entry' warnings.

Standing just above the Green Line, within occupied Nicosia: A penalty kick, the young goalkeeper's strain, motion against the background of decades of stalemate. Turkish Cypriot children playing football within the Green Line. An accidental haven from an age of unrelenting anguish, stubborn prejudice, hatred, sorrow. Innocence against a guilty background.

2. Βόρεια/Νότια Μιτροβίτσα, Κόσοβο/Κόσοβα [09.02.2006 / Η 12:22' / Ν4253412-E02051757]

Στην βόρεια όχθη του Ιμπάρ, βλέποντας την Νότια Μιτροβίτσα: Ο ποταμός Ιμπάρ διασχίζει την Μιτροβίτσα, την τελευταία πόλη του Κόσοβου με σημαντική σερβική μειονότητα. Μετά τον πόλεμο του 1999, οι εναπομείναντες Σέρβοι συγκεντρώθηκαν βόρεια του Ιμπάρ, καθιστώντας την βόρεια Μιτροβίτσα το τελευταίο τους προπύργιο στην επαρχία που θεωρούν κοιτίδα τους αλλά που πλέον κυριαρχούν οι Αλβανοί Κοσοβάροι. Μια αφύλακτη πεζογέφυρα πάνω από τον Ιμπάρ προσφέρει έναν σχεδόν κρυφό σύνδεσμο μεταξύ των κοινοτήτων, μια σπάνια πρόσβαση της μίας στην άλλη.

Στην νότια όχθη του Ιμπάρ, βλέποντας την Βόρεια Μιτροβίτσα: Σκάλες που οδηγούν στην Σερβική συνοικία και τις θλιμμένες πολυκατοικίες που κοσμούν την βόρεια πλευρά. Την ίδια ώρα, πεντακόσια μέτρα πιο πέρα, πλήθος Σέρβων διαδηλωτών, φορώντας τα καλά τους, συγκεντρώνονται στην βόρεια μεριά της πασίγνωστης γέφυρας της Μιτροβίτσα, το σύμβολο της διαίρεσης της πόλης πάνω στην οποία, νύχτα-μέρα, περιπολούν πάνοπλοι Γάλλοι κομάντο της KFOR.

2. North/South Mitrovica, Kosovo/Kosova [09.02.2006 / Η 12:22' / Ν4253412-E02051757]

Standing on the northern bank of the Ibar River, looking onto South Mitrovica: The Ibar River flows through Mitrovica, the last Kosovar city with a sizeable Serbian population. Since the 1999 war, Serbs have retreated behind it, making North Mitrovica their final stronghold in the Albanian dominated province. An unguarded footbridge over the Ibar, maintaining an inconspicuous link between the Albanian (south) and Serb (north) sides, provides a rare conduit through which Kosovars can traverse their division.

Standing on the southern bank of the Ibar River, looking onto North Mitrovica: Climbing a staircase leading to the bleak blocks of flats that make up the Serb-dominated northern bank. Meanwhile, a crowd of Serbs are staging a demonstration five hundred metres downstream, on the north entrance of the infamous Mitrovica motor-bridge which acts as a symbol of the continuing division and is controlled around the clock by French KFOR combat troops.

4. Μπέλφαστ, Βόρεια Ιρλανδία [14.03.2006 / Η 10:21' / N54355467-W5565404]

Φιλο-Βρετανικές και φιλο-Ιρλανδικές τοιχογραφίες, στις περιοχές της Οδού Shankill και της Οδού Falls στο Μπέλφαστ: Οι βόμβες σίγησαν, οι στρατιωτικές σκοπιές έχουν αποκαθλωθεί, οι αστυνομικές δυνάμεις μεταρρυθμίζονται, η φυλακή πολιτικών κρατουμένων του Maze έχει εγκαταλειφθεί. Η ειρήνη επικράτησε στην Β. Ιρλανδία και τα συρματοπλέγματα του στρατού έπεσαν. Όχι όμως και τα λεγόμενα «Τείχη της Ειρήνης». Αυτά παραμένουν, ψηλότερα απ' όσο ήταν ποτέ το ξαδέρφι τους στο Βερολίνο, διαπερνώντας τις σειρές των μακρόστενων σπιτιών και των αυλών τους. Το παράδοξο είναι ότι όσο

περισσότερο θριαμβεύει η ειρηνευτική διαδικασία τόσο μακρύτερα και ψηλότερα γίνονται τα Τείχη. Οι κάτοικοι απαιτούν νέα, ψηλότερα τμήματα, θορυβημένοι από το τέλος ενός απαίσιου αλλά οικείου παρελθόντος. Στο μεταξύ, οι τοιχογραφίες που για δεκαετίες πρόβαλαν την αισθητική της Σύγκρουσης συντηρούνται συνεχώς, και τα ζωντανά χρώματά τους αντιπαραβάλλονται με το γκρι του ουρανού και των γύρω λόφων.

4. Belfast, Northern Ireland [14.03.2006 / Η 10:21' / N54355467-W5565404]

Loyalist and Nationalist murals in Belfast, in the Shankill Road and the Falls Road areas respectively: The bombs have fallen silent, the watchtowers have been removed, the Royal Ulster Constabulary is reforming, the Maze Prison is derelict. Peace abounds in Northern Ireland as its military fortifications are coming down. Not so the, so-called, 'Peace Walls'. They remain taller than their defunct cousin in Berlin ever was, bifurcating the rows of terrace houses and cutting through their backyards. Paradoxically, the more the peace process is triumphing the

longer and taller these walls become. By popular demand, new sections are added, reflecting the insecurity caused by the ending of a terrible but familiar past. Meanwhile, the murals that for decades represented the aesthetic of the 'Troubles' are being constantly touched up, their colours redolent against the grey background of the solemn hills.

3. Ναρκοπédia έξω από το Μπάντμε, περιοχή διένεξης μεταξύ Αιθιοπίας και Ερυθραίας [16.04.2006 / Η 13:42' / Ν1442318-E3748673]

Ναρκοπέδιο κοντά στο Μπάντμε, κωμόπολη που θεωρούν δική τους τόσο η Ερυθραία όσο και η Αιθιοπία: Φορτηγό των Ηνωμένων Εθνών, ειδικά εξοπλισμένο για την συγκομιδή ναρκών, περνάει με ταχύτητα μέσα από το πεδίο μαχών όπου, το 1999, σκοτώθηκαν δεκάδες χιλιάδες Ερυθραίοι και Αιθίοπες στρατιώτες. Η περιοχή γύρω από το Μπάντμε είναι κλειστή στρατιωτική ζώνη, υπό την κατοχή του Αιθιοπικού στρατού, ο οποίος απαγορεύει την είσοδο σε όλους πλην λίγων Αιθίοπων κατοίκων και του προσωπικού του ΟΗΕ. Οι Ερυθραίοι κάτοικοι είναι απόντες ενώ οι των Ηνωμένων Εθνών επιβλέπουν την τεταμένη εκεχειρία, επενδύοντας όλη τους την ενέργεια στην συγκομιδή των απανταχού παρόντων ναρκών με οχήματα των οποίων το τεράστιο μέγεθος υπολείπεται του γιγάντιου έργου που καλούνται να επιτελέσουν. Το 2002, επιτροπή του ΟΗΕ εξουσιοδοτήθηκε από τις δύο εμπόλεμες χώρες να βρει οριστική λύση. Απεφάνθη ότι το Μπάντμε πρέπει να επι-

στραφεί στην Ερυθραία. Η Αιθιοπία εξανέστη, κατηγορώντας τον ΟΗΕ ότι τράβηξε αυθαίρετα μια νοητή γραμμή στον χάρτη χωρίς να λάβει υπ' όψη του ότι έτσι διαιρούσε κοινότητες και αγνοούσε την πραγματικότητα της περιοχής. Η περιοχή παραμένει γκριζα ζώνη, αντηχώντας το αρχικό οξύμωρο του πολέμου: μερικά χρόνια πριν την αιματηρή σύγκρουσή τους το 1999, οι δύο στρατοί (που δεν είναι παρά η εξέλιξη ενός Αιθιοπικού και ενός Ερυθραίου αντάρτικου κινήματος, των TPLF και EPLF αντίστοιχα) ήταν σύμμαχοι που, από κοινού, κατατρόπωσαν το καθεστώς του Μεγκίστου Χαϊλέ Μαριάμ και έτσι δημιούργησαν τα δύο νέα αφρικανικά κράτη που σήμερα βρίσκονται σε εμπόλεμη μεταξύ τους κατάσταση.

3. Badme minefields, disputed zone between Ethiopia and Eritrea [16.04.2006 / Η 13:42' / Ν1442318-E3748673]

Minefield near Badme, a small town in an area claimed by both Eritrea and Ethiopia: A UN mine-clearing truck ploughing the killing fields around Badme, a small town around which tens of thousands of Eritrean and Ethiopian soldiers died in 1999. The Badme area is a closed military zone under the Ethiopian army's control, except to a small number of Ethiopian locals, and UN personnel. Its Eritrean inhabitants have fled and the UN oversees an edgy truce over this eeriest of disputed zones, investing all its energy clearing the ubiquitous mines with trucks whose impressive size is dwarfed by the task's enormity. In 2002 a UN committee, authorized by the combatants, adjudicated the dispute and

ruled that Badme should be returned to Eritrea. Ethiopia reneged, arguing that the UN adjudicators decided the issue by drawing an arbitrary line on the map, cutting off communities and ignoring the reality on the ground. The whole area remains in limbo, echoing the dispute's puzzling origins: only a few years before the merciless clashes of 1999, the two armies (natural successors of the Ethiopian *Tigrean People's Liberation Front* and the *Eritrean People's Liberation Front*) had jointly defeated the Ethiopian regime of Mengistu Haile Mariam, thus establishing, in perfect harmony, the two states that are now in loggerheads.

5. Δυτική Όχθη, Παλαιστίνη [24.06.2006 / Η 12:15' / Ν3151666-E3513611]

Κοντά στο εγκαταλελειμμένο αεροδρόμιο της Ιερουσαλήμ, στο σημείο ελέγχου του Ισραηλινού στρατού της Καλάντια, απέναντι από την περιοχή ελέγχου της Παλαιστινιακής Αρχής που οδηγεί στην Ραμάλα: Απαστράπτον τείχος, αποτελούμενο από μακρόστενες τσιμεντόπλακες τοποθετημένες δίπλα-δίπλα, στριφογυρίζει εντός της κατεχόμενης Δυτικής Όχθης. Από την μία πλευρά, ο Ισραηλινός στρατός, τα σύμβολα της Κατοχής, οι πλούσιοι Εβραϊκοί οικισμοί. Από την άλλη η υποβαθμισμένη, αλλά όχι θλιβερή, περιοχή που, τύποις, διοικεί η Παλαιστινιακή Αρχή. Το Τείχος έρπει σαν πραγματικό φίδι πάνω στην γη, ακολουθώντας πορεία που προδίδει τον φοβερό στόχο να ελέγξει, να απαλλοτριώσει και, εν τέλει, να χωρίσει. Στα μάτια της πλειοψηφίας των Ισραηλινών, αποτελεί την τελευταία γραμμή άμυνας· την απώλεια της ελπίδας ότι η ασφάλεια μπορεί να έρθει χωρίς τον διαχωρισμό.

Μόλις πίσω από το Τείχος, εντός της περιοχής που διοικεί η Παλαιστινιακή Αρχή, κοντά στο σημείο ελέγχου της Καλάντια: Από κοντά, οι τσιμεντόπλακες του Τείχους δεν αντανακλούν το φως. Λειτουργούν ως τοίχοι μιας τεράστιας φυλακής στην οποία στοιβάζονται η ελπίδα, η λογική, η ελευθερία. Λειτουργούν όμως κι ως καμβάς πάνω στον οποίο ανώνυμοι συνθέτουν εικόνες που απαλύνουν την παρουσία τους. Μπαλόνια παιδικού πάρτυ απεικονίζονται ως τα εργαλεία απόδρασης της αθωότητας από τον εναγκαλισμό του Τείχους.

5. West Bank, Palestine [24.06.2006 / Η 12:15' / Ν3151666-E3513611]

Standing near Kalandia Checkpoint, close to Jerusalem's disused airport, facing the Palestinian Authority Controlled area (Ramallah): A glistening wall of concrete slabs snakes around occupied West Bank. On the one side, the Israeli Army, the paraphernalia of occupation, and the pristine Jewish settlements. On the other the drab, but not cheerless, area controlled by the Palestinian Authority. The Wall meanders through the countryside, following a tortuous path which betrays an ominous plan to control, to appropriate and, ultimately, to divide. In most Israeli eyes, it is the last line of defence; the loss of faith that security can be achieved without separation.

Standing just behind the fence, within the Palestinian Authority Controlled area, near Kalandia Checkpoint: Close up, the Wall's cement slabs do not glisten. They form a colossal prison-fence within which hope, liberty and reason are incarcerated. They also become the canvass for anonymous spray painted images which help ameliorate its menacing presence. Party balloons become the instruments of the innocents' escape from the Wall's stranglehold.

6. Γραμμή Ελέγχου, Κασμίρ [10.08.2006 / Η 16:17' / N3429997 – E7557407]

Υψόμετρο 4680 μέτρων, βουνοκορφή που αποτελεί μέρος της Γραμμής Ελέγχου η οποία χωρίζει τα δύο μέρη του Κασμίρ που ελέγχουν το Πακιστάν και η Ινδία: Βουνοκορφή τόσο απόμακρη που δεν προειδοποιεί για το μέγεθος της υποβόσκουσας σύγκρουσης. Μόνο οι στοιβαγμένες πέτρες προϊδεάζουν για την σημασία που δίνουν σε αυτήν οι άνθρωποι. Το 1947, η Ινδική Χερσόνησος απέκτησε την ανεξαρτησία της από την Βρετανία μετά από συμφωνία (μεταξύ των Βρετανών αποικιοκρατών, του Κόμματος του *Κογκρέσου*, των Γκάντι και Νέχρου, και της Ισλαμικής Λίγκας) σύμφωνα με την οποία, από τα εδάφη της Βρετανικής Ινδίας, θα δημιουργούνταν δύο κράτη: η *Ινδία* και το *Πακιστάν*. Την ημέρα που τα δύο κράτη θα κηρύσσονταν ανεξάρτητα μια μόνο επαρχία δεν είχε συμφωνηθεί σε ποιο από τα δύο κράτη θα ανήκε: το Κασμίρ. Ακολούθησε σύντομος αλλά καταστροφικός πόλεμος και μια εκκευρία η γραμμή της οποίας αποτελεί έως σήμερα την *Γραμμή Ελέγχου* στο Κασμίρ. Διατηρείται από τότε, παρά τις περιοδικές συρράξεις. Το καθεστώς του Κασμίρ ακόμα δεν έχει διευθετηθεί ως προς το Διεθνές Δίκαιο καθώς το διεκδικούν οι αυτονομιστές του Κασμίρ, η Ινδία, το Πακιστάν και, εν μέρει, η Κίνα.

Υψόμετρο 4570 μέτρων, στο δρόμο που συνδέει την Σρίναγκαρ με το Κάργκιλ, δίπλα σε ποτάμι που κυλάει παράλληλα με την Γραμμή Ελέγχου: Η *Γραμμή Ελέγχου* διαιρεί αυθαίρετα την κοινωνία του Κασμίρ και καθιστά αδύνατη την μετακίνηση των κατοίκων στην ίδια τους την χώρα, κρατώντας χωρισμένες οικογένειες και φίλους από το 1947. Πάνω από ενάμιση εκατομμύριο Ινδοί και Πακιστανοί στρατιώτες έρχονται αντιμέτωποι εκατέρωθεν της *Γραμμής Ελέγχου*. Πρόσφατα, το 1999, αντάρτες επιτέθηκαν στο Κάργκιλ από την πλευρά του Πακιστάν. Η καθημερινότητα είναι το μόνιμο θύμα αυτής της έντασης. Ο στρατός βρίσκεται παντού. Πρόκειται για μια χώρα στρατιωτικών κόμβου, οδοφραγμάτων, αδειών αμφιλεγόμενης ισχύος, ζωνών όπου η πολιτική και η στρατιωτική εξουσία αποκλίνουν. Εν τω μεταξύ, οι νομάδες συνεχίζουν απτόητοι να ακολουθούν τις αρχαίες τους διαδρομές, διασκελίζοντας τις βουνοκορφές, διασχίζοντας τα ποτάμια και, έτσι, δημιουργώντας ανθρώπινες γέφυρες μεταξύ της Ινδίας, του Πακιστάν και της Κίνας.

6. Line of Control, Kashmir [10.08.2006 / Η 16:17' / N3429997 – E7557407]

Standing at 4680m, facing a ridge that forms part of the Line-of-Control between the Pakistani and Indian parts of Kashmir: A mountain ridge so remote that it belies the underlying conflict. Only the pile of stones reveals the significance humans bestow on it. In 1947, the Indian subcontinent gained its independence after an agreement (between the British colonial power, Ghandi's and Nehru's *Congress Party* and the *Muslim League*) that two separate countries were to be formed out of British India: *India* and *Pakistan*. On the day India and Pakistan were proclaimed separate but independent *one* province's future remained undecided: Kashmir. A short but intense war broke out over its status, leading to a ceasefire and a *Line of Control* (LOC) that is maintained to date, despite the occasional military flare-up. Kashmir's status is still disputed in international law as it is contested by the Kashmiri independence movement, India, Pakistan and, in part, China.

Standing at 4570m, on the side of the road linking Srinagar to Kargil, by a torrent that runs along the Line-of-Control between the Pakistani and Indian parts of Kashmir: The LOC divides communities, making it virtually impossible for Kashmiris to travel within their country and for families that were estranged in 1947 to re-unite. More than one and a half million Indian and Pakistani soldiers vie for military superiority along or near the LOC. Most recently, in 1999, Pakistan-based guerillas attacked Kargil. Normality is the everlasting victim of the resulting tension. The army is everywhere. A country of military convoys, checkpoints, sentries, permits of dubious relevance, zones of overlapping military and civilian authority. And in the midst of all these 'controls', lines and fences, the nomads continue to ply their ancient trade, traversing the mountaintops, crossing the rivers and, thus, providing a human bridge between modern India, China and Pakistan.

7. Το Τείχος που χωρίζει το Μεξικό από τις ΗΠΑ, εκεί που συναντά τον Ειρηνικό Ωκεανό [23.08.2006 / Η 12:20' / N3232048-W1177444]

Το σημείο όπου το σύνορο ΗΠΑ και Μεξικού συναντά τον Ειρηνικό Ωκεανό, κοιτώντας προς το Σαν Ντιέγκο των ΗΠΑ: Ράγες πάνω στις οποίες κάποτε έτρεχαν τραίνα, φέρνοντας τους ανθρώπους και τις πολιτείες κοντά, τώρα είναι μπηγμένες στην άμμο, επιτελώντας ακριβώς το αντίθετο. Σε αυτή τους την στάση, αποτελούν το τελευταίο στάδιο του Τείχους που χωρίζει το Μεξικό από τις ΗΠΑ, εκεί που, μετά από χιλιάδες χιλιόμετρα διαδρομής, χάνεται μέσα στον Ειρηνικό Ωκεανό. Πιο πολύ σαν καλλιτεχνική εγκατάσταση που συμβολίζει την ασάβλητη βούληση του συνόρου, παρά ένα αποτελεσματικό Τείχος, οι κάθετες ράγες έχουν ύψος που έρχεται σε αντίθεση με τα μεταξύ τους κενά. Πέραν των σκουριασμένων γραμμών, μέσα από τις οποίες μπορεί κάποιος να περάσει ξυπόλυτος, απλώνεται η νοτιότερη παραλία της Καλιφόρνια απαγορευμένη στους ανθρώπους των οποίων την θέση έχουν πάρει τζιπ, ελικόπτερα και ηλεκτρονικές συσκευές έτοιμες να ανιχνεύσουν οτιδήποτε κινείται. Έτσι, την άμμο επισκέπτεται μόνο η παλίρροια, σ' ένα τοπίο που δεν προΐδεάζει για την Γη της Επαγγελίας που ελκύει τόσους πολλούς να προσπαθούν, και συχνά να πεθαίνουν, ώστε να την φτάσουν.

Το σημείο όπου το σύνορο ΗΠΑ και Μεξικού συναντά τον Ειρηνικό Ωκεανό, κοιτώντας νότια προς τις παραλίες της Τιχουάνα: Μια ηλιόλουστη μέρα στην παραλία, δίπλα στο Τείχος, από την μεριά του Μεξικού. Το Τείχος ελκύει τους λουόμενους όπως το φως την ζωή. Δεν σκοπεύουν να το διαπεράσουν, ούτε να ελέγξουν τις άμυνές του. Έχουν έρθει για να «ακροβατήσουν», να βρέξουν τα πόδια τους στον ωκεανό, να φάνε παγωτό στην σκιά του. Οι επίδοξοι λαθρομετανάστες συγκεντρώνονται αλλού: στις παρυφές των βρόμικων Μεξικανικών κωμοπόλεων που εφάπτονται των συνόρων, γύρω από κανάλια των οποίων τα τοξικά νερά επιστρέφουν στις ΗΠΑ μερικά από τα υποπροϊόντα των εργοστασίων που χτίστηκαν στο Μεξικό για να εκμεταλλευτούν την Βορειοατλαντική Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου (NAFTA), κοντά στα μονοπάτια της ερήμου που το βράδυ μνημυγγιάζουν από σιωπηλούς ανθρώπους. Είναι σαν ολόκληρη η Κεντρική και Λατινική Αμερική, από τη Γη του Πυρρός μέχρι την Τιχουάνα και από την Βολιβία στην Χουάρεζ, να «γέρνει» πάνω στο Τείχος. Το Κογκρέσο πρόσφατα ενέκρινε τα κονδύλια για την επέκτασή του. Ισραηλινοί σύμβουλοι προσφέρουν την εμπειρία τους. Η Εθνοφρουρά επιστρατεύτηκε για να εμποδίσει την λαοθάλασσα των «λαθραίων». Η πολιτική οικονομία μπορεί να διαφέρει σε κάθε διαχωριστική γραμμή αλλά τα Τείχη παγκοσμιοποιούνται σε μια εποχή που υποσχέθηκε να τα καταργήσει. Μέχρι να εκπληρωθεί η υπόσχεση, αυτή η τετμημένη παραλία θα συνοψίζει τα παράδοξα της Αμερικανικής Ηπείρου.

7. Pacific Ocean Border Fence, US-Mexico border [23.08.2006 / Η 12:20' / N3232048-W1177444]

Standing where the US-Mexico border fence meets the Pacific Ocean, facing San Diego, California: Rails on which trains once sped, bringing people together and linking distant places, now stick vertically out of the sand, their original purpose inverted. In this incarnation, they are the final gasp of the US-Mexican border fence, as it dissolves into the Pacific Ocean after a journey that lasts thousands of kilometres. More of an installation symbolising the border's steel resolve than an effective fence, the rails' height contrasts against the gaps they leave between them. Beyond the weedy and rusting rails, that anyone could walk through barefoot, California's southern-most beach cleared of humans and populated instead with lurking patrol jeeps, swarms of helicopters, and a zillion electronic devices that tune into anything that dares move. A daunting expanse of sand dunes, visited only by the ocean's tides, offering no clues of the Promised Land that so many keep trying, and dying, to reach.

Standing where the US-Mexico border fence meets the Pacific Ocean, facing the Tijuana beaches to the south: A sunny day at the beach on the fence's Mexican side. Like moths drawn to light, the beachgoers are attracted to the fence. They are not here to cross over onto the gringo sand; to test the border's defences. They have come to wet their feet and eat icecream 'on the edge'. The aspiring fence-jumpers congregate elsewhere, in the scruffy border towns of Mexico, around canals that channel back into the US some of the toxic byproducts of plants built to take advantage of the North Atlantic Free Trade Agreement, along the desert tracks that become the stage of human ant-like processions by night. The whole Latin American continent, from Terra del Fuego to Tijuana and from Bolivia to Juarez is leaning heavily against the US-Mexico border fence. A major upgrade of the fence has been approved. The National Guard is pressed into service. Congress is providing the funding and Israeli wall-builders the technical expertise. The political economy may be unique to every division but the fences tend to globalise in an era which, until recently, promised to remove them. Until the promise is met, the relaxed beachgoers of Tijuana will continue to sum up the Americas' paradoxes.

Η Δανάη Στράτου σπούδασε γλυπτική στο Central St. Martins College of Art and design του Λονδίνου, από όπου αποφοίτησε το 1988.
Ήταν μία από τους τρεις καλλιτέχνες που δημιούργησαν το *Desert Breath* το 1997, μια εξωτερική εγκατάσταση στο Ελ Γκούνα της Αιγύπτου. Εκπροσώπησε την Ελλάδα στην 48η Biennale της Βενετίας (1999) και στην 1η Biennale της Βαλένθια (2001). Έλαβε μέρος στη διεθνή έκθεση *Διαπολιτισμοί* του ΕΜΣΤ κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας (2004) με το έργο «The River of Life». Η Γκαλερί Ζουμπουλάκη έχει παρουσιάσει τις δύο ατομικές της εκθέσεις *Breathe & Water Section* (Κυλινδρόμυλοι Σαραντόπουλου 2000) και *See Through* (2005). Από το 1998 έχει συνεχή παρουσία σε σημαντικές εκθέσεις τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Έργα της ανήκουν σε μουσεία και ιδιωτικές συλλογές στη Ελλάδα, τη Γαλλία, τις ΗΠΑ, τη Βρετανία και την Αίγυπτο.

info@danaestratou.com

Danae Stratou was born in Athens in 1964. She has studied fine arts at Central St. Martins College of Art and Design in London.
As one of the three members of "D.A.ST." arteam, she has created *Desert Breath* (1997) an land art installation of 100.000 square meters at El Gouna region of the Egyptian in eastern Sahara. She represented Greece in the 48th Venice Biennale (1999) as well as in the 1st Valencia Biennale (2001). Danae Stratou participated in the international exhibition *Transcultures* (National Museum of Contemporary Art, Athens 2004) with the work "The River of Life". Zoumboulakis Galleries have presented her two solo exhibitions: *Breathe & Water Section* (2000) and *See Through* (2005). She has regularly participated in shows in Museums and Biannual exhibitions internationally. Her works belong to Museums and private collections in Greece, France, the U.S.A., the U.K. and Egypt.

info@danaestratou.com

Θερμές ευχαριστίες:

Στον Πρόδρομο Εμφιετζόγλου χωρίς την υποστήριξη του οποίου δεν θα είχε υλοποιηθεί αυτό το έργο.

Στην Μαρία Μαραγκού για την πολύτιμη καθοδήγησή της καθ' όλη τη διάρκεια προετοιμασίας του έργου.

Στην Γιούλα Χατζηγεωργίου που από εκείνη ξεκίνησαν όλα...

Στην Δάφνη Ζουμπουλάκη που πίστεψε σε αυτό το έργο και το υποστήριξε.

Συνεργάτες:

Έρευνα + Κείμενα: Γιάνης Βαρουφάκης

Ήχος: Studio 19

Επεξεργασία & Εκτύπωση φωτογραφιών: Photolab, Βίκυ Λεμονή

Επικολλήσεις φωτογραφιών & Στήσιμο έκθεσης: Θάνος Σιδέρης & Συνεργάτες

Οργάνωση Ταξιδιών: Trekking Hellas

Σχεδιασμός καταλόγου: Εκδόσεις futura - Μιχάλης Παπαρούνης

Το έργο *CUT – 7 διαχωριστικές γραμμές*, εκτέθηκε στην Αθήνα στη Γκαλερί Ζουμπουλάκη (1-24 Φεβρουαρίου 2007), στο πλαίσιο της έκθεσης *ΓΚΡΙΖΟ* που φιλοξενήθηκε παράλληλα στο Σπίτι της Κύπρου σε συνεργασία με το Κέντρο Σύγχρονης Εικαστικής Δημιουργίας Ρεθύμνης

Επιμέλεια: Μαρία Μαραγκού

Ευχαριστώ για την ευγενική υποστήριξη:

Το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού της Κύπρου

Την Συλλογή Εμφιετζόγλου

Special thanks:

To Prodromos Emfietzoglou. Without his support this project would not had been realized.

To Maria Maragou for her valuable guidance throughout this project.

To Youla Hatjigeorgiou for starting it all...

To Daphne Zoumboulakis for believing in, and supporting, this project.

Collaborators:

Research & Texts: Yanis Varoufakis

Sound: Studio 19

Image processing & printing: Photolab, Vicky LEMONI

Plexiglas pressing & Exhibition set up: Thanos Sideris & Associates

Travel Agent: Trekking Hellas

Catalogue design: futura Publications - Michalis Paparounis

Cut - 7 dividing lines, was exhibited in Athens at Zoumboulakis Galleries (1-24 February 2007), in the context of, and parallel to, the exhibition *GREY*, hosted by the House of Cyprus in collaboration with Rethimnon Contemporary Art Centre (RCA).

Curator: Maria Maragou

Thanks for their kind support are due to:

The Ministry of Education & Culture of Cyprus

Emfietzoglou Art Collection

